

Publicerad 2013-08-03 11:59 av Mikael Ekman

Sagan om dom kloka

Det var en gång ett land.

Där alla levde lyckliga. Därför att dom som styrde hade sagt det så.

Där alla hade mat och husrum (nåja, nästan alla i alla fall, det fanns ju alltid dom som inte ville bjuda till)

Och i det här landet, vi kan kalla det för landet Lagom, där var alla kloka. Dom som styrde (fast dom egentligen inte styrde) och dom som gjorde affärer (fast dom ju egentligen inte gjorde några riktiga affärer) och alla andra.

Ja, till och med dom som inte hade något arbete var kloka, dom gick på kurser för att lära sig vara kloka och annat som är bra att kunna.

Men hur kloka än alla blev så vart det på något sätt bara sämre i landet Lagom. Många som var så kloka började må dåligt i sin klokhet och fick allehanda mediciner och tabletter för att orka fortsätta vara kloka.

Men dom som styrde bara fortsatte i sin klokhet och arbetade och arbetade och arbetade och tjänade pengar och pengar och pengar.

Det fanns dom som varnade dom kloka, det vill säga dom som inte förstått vad klokhet var och vad den gick ut på.

Fast det brydde sig inte dom kloka om. För dom visste ju att dom levde i verkligheten, så att säga.

Så det fick allt fortsätta som förut. Man jobbade och jobbade och jobbade och tjänade pengar och pengar och pengar.

Och dom som inte hade något arbete fick jobb dom också.

På något sätt skulle det gå. Det hade dom kloka bestämt.

Men så hände det sig en morgon att den klokaste av dom alla, man kallade visst honom för statsminister eller nåt sånt, vaknade och såg sig själv i spegeln och utbrast:

-Men jag är ju inte riktigt klok !

Hans fru blev orolig för honom så hon kallade efter doktorn men doktorn kunde bara konstatera vad statsministern nyss själv hade sagt. Att han inte var riktigt klok.

Så man sjukskrev statsministern och kallade på en annan, en "hon" den här gången. Men samma sak hände med henne. Hon såg sig i spegeln och kunde bara konstatera att hon inte var riktigt klok. Och galenskapen spred sig bland alla dom andra så kloka i det stora hus som kallades för riksdagshuset. Och så fortsatte det tills man var tvungen att låsa in alla tokiga som ju en gång varit så kloka.

Och man gjorde om riksdagshuset till ett stort sjukhus och där springer dom omkring än idag och tar sina galna beslut, och håller sina tal och utnämner ministrar till höger och vänster.

Men ingen av oss andra bryr oss så värst mycket.

För vi vet ju, att dom inte är riktigt kloka...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mikael Ekman med Poeter.se id #45248 innehar upphovsrätten